

† ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Милорад Лончар, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com
ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР Петар Дамњановић, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

SvTrojica.MELBOURNE

СвТројицаБранズвик

HOLY.TRINITY.BRUNSWICK

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 21. ФЕБРУАР 2021. ⚡ Број 77 ⚡ Година III

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

МИТРОПОЛИТ ПОРФИРИЈЕ ИЗАБРАН ЗА ПАТРИЈАРХА СРПСКОГ

Свети Архијерејски Сабор Српске Православне Цркве на свом заседању 18. фебруара 2021. године у Спомен храму Светог Саве у Београду изабрао је Његово Високопреосвештенство Митрополита загребачко-љубљанској др Порфирија за Патријарха српског.

Новоизабрани Архиепископ пећки, Митрополит београдско-карловачки и 46. Патријарх српски господин Порфирије (Перић) рођен је 22. јула 1961. године у Бачеју. Дипломирао је на Богословском факултету Српске Православне Цркве 1987. године. У чин мале схиме замонашио га је 1986. године његов духовни отац, тада јеромонах др Иринеј (Буловић), садашњи Епископ бачки. Исте године, епископ рашко-призренски Павле (Стојчевић), потоњи патријарх српски, рукоположио је монаха Порфирија у чин јерођакона.

У чин јеромонаха рукопложен је на Аранђеловдан, 21. новембра 1990. године, у манастиру Светих Архангела у Ковиљу. Тада је постављен за игумана те свете обитељи. За Епископа јегарског,

викара Епархије бачке хиротони-сао га је Патријарх Павле у ново-садској Саборној цркви 1999. године. Патријарх Иринеј га је 2014. увео у трон Митрополије загребачко-љубљанске у храму Преображења Господњег у Загребу.

Последипломске студије похађао је на Богословском факултету Националног и Каподистријског универзитета у Атини (1987–1990.). На истом училишту стекао је звање доктора наука (2004.). Ванредни је професор Православног

богословског факултета Универзитета у Београду. Говори грчки и енглески, а служи се руским језиком.

На позив епископа бачког Иринеја, прекинуо је постдипломске студије и дошао за игумана манастир Ковиљ 1990. и остао на тој дужности до 2014. Под његовим старањем, манастир је постао препознатљив по аутентичној монашкој духовности и неговању богослужбеног опита светогорског општежића. На иницијативу епископа Порфирија, формиране су четири терапијске заједнице за лечење болести зависности, под називом Земља живих. Кроз њих, од оснивања 2005. до данас, лечено готово 4000 штићеника у споју медицинске науке и православног духовног искуства.

Његову Светост Патријарха српског Порфирија даруј Господе Својој Светој Цркви у миру, здрава и читава, часна, дуговјечна и да правилно управља ријечју Истине Твоје! Достојан, на многе године!

ДОСТОЈАН!

(Извор: Сајт СПЦ)

НЕДЕЉА МИТАРА И ФАРИСЕЈА

„БОЖЕ,
ОПРОСТИ МЕНИ
ГРЕШНОМЕ!“ (Лк 18,13)

Боже, милостив буди мени грешноме! Шта вели Господ Исус на овакву молитву? Кажем вам, рече, да овај отиде оправдан кући својој а не онај. Кome то

каже Господ? Свима вама, који мислите за себе, да сте праведници. Џариник оде оправдан кући а не фарисеј. Смирени исповедник својих грехова оде оправдан својој кући, а не охоли хвалисавац. Стидљиви покаяник оправда се, а не безочни и уображени гордељивац. Лекар се смилова и исцели болесника, који признаде своју болест

и потражи лека, а отпусти празна онога што дође Лекару, да се похвали својим здрављем. Па завршује Господ Своју чудну причу овом науком: јер сваки који се сам подиже понизиће се, а који се сам понижава подигнуће се. Ко се сам подиже, а ко се сам понижава? Нико сам себе уопште не може подићи ни за једну длаку у

висину, ако га Бог не подигне. Но овде се подразумева онај, ко мисли да себе подиже тиме, што трчи на прва места и пред људима и пред Богом; што се хвалише својим делима; што се горди пред Богом, и што хуљењем и презрењем понижава друге људе, да би он тако већи изгледао. Свима тим начинима, којима он мисли себе да уздигне, он себе у самој ствари понижава. Јер што год он бива већи у очима својим, па чак и у очима људи, то он бива мањи у очима Бога. Таквога ће и Бог понизити и једнога дана дати му да осети понижење.

„ДОКЛЕ ГОД ЧОВЕК НЕ ЗАДОБИЈЕ СМИРЕЊЕ, НЕ ЗАДОБИЈА НАГРАДУ ЗА СВОЈА ДЕЛА. НАГРАДА СЕ ДАЈЕ НЕ ЗА ДЕЛА НЕГО ЗА СМИРЕЊЕ“ (Св. ИСАК СИРИН, Слово 34.).

А ко сам себе понижава? Не онај који се прави мањи него што јесте, него онај који увиди своје понижење од греха. Заиста, човек не може, и да хоће, понизити себе ниже него што га грех понижава. И друго понижење Господ од нас и не тражи до само осећање и признање свога греховног понижења. А човеку који осети и призна низину, у коју га је грех свалио, немогуће је ниже се спуштати. Увек нас грех може свући ниже него што ми можемо увидети дубину пропasti, у којој се налазимо. Св. Макарије Велики каже: „*Смирени никад не ћага. Куга ће и ћасћи онај ко је нижи од свију? Високоумље је велико унижење; а смирење је велика висина, часћ и доспојансшво*“ (Бес. 19.).

Једном речју: подиже себе онај ко поступа као цариник. Први је

неизлечив болесник, који не увиђа своју болест; други је болесник, који прездрављава, јер је увидео своју болест, припао к Лекару и употребио лек. Први је као глатко и високо дрво са трулом срчиком, које домаћину не служи ни зашто, а други је као храпаво и неизгледно дрво, које домаћин узима у рад, прави од њега јапију и уноси га у дом свој.

Нека би се Господ смилошао и свима покајаним грешницима, и исцелио од греховне болезање све оне, који му се моле са страхом и трепетом, славећи Га као милостијсвога Оца, Јединороднога Сина и Пресветога Духа – Тројицу једнобитну и неразделну, сада и навек, кроза све време и сву вечност.

Амин.

Свети Владика Николај
(Сајш СПЦ)

БОЖЕ, ХВАЛА ТИ ШТО НИСАМ КАО ОСТАЛИ ЉУДИ

У прву припремну недељу пред Часни пост, Црква нам поручује, кроз Христову проповед, какви не треба да будемо. Већ добро позната прича „о Митару и Фарисеју“ поново нас опомиње на чињеницу да се треба клонути од фарисејског приступа животу. Основна одлика фарисејске молитве, која то и није, јесте надменост. Пун себе, Фарисеј је стао у храм и, дижући очи према небу, узвикнуо: „Боже, хвала ћи што нисам као други људи“ (Лк.18,11)!

Шта значе ове речи или како бисмо их могли приближити њиховом правом значењу? Горе смо употребили реч „надменост“. Надмен је човек пун себе и до те мере опседнут собом да није у стању да види или препозна добро у другима. И, не само то. Он има потребу да тражи грешке код других и то, да их означи као оне који нису добри, у генералном смислу те речи, или им тражи и подвлачи мане које ови имају. Најчешће је то полусвесна осуда других. Осуда која проистиче из потребе човека

да омаловажи све око себе, да би он могао да заузме и држи место неприкосновеног вође. Јер, на крају, како ја могу да будем на првом месту ако су и остали добри? Зато моја подсвест подрива вредност других, јер то постаје за мене отворен пут ка трону, који није објективно никакав трон, али за мене представља управо то.

Сећам се једног случаја, који се десио у Паризу, крајем деведесетих година. Наиме, два добра пријатеља разговарају о новоизашлој књизи једнога од њих. Ја сам био случајан сведок разговора. Човек, који је управо издао једну значајну књигу, каже своме пријатељу. „Љ., само да ти кажем да је она моја књига изашла из штампе. Сећаш се, говорио сам Ти недавно о проблематици о којој је реч.“ „Да“, рећи ће овај други, „али чекај ти да видиш какав ће одјек направити моја књига коју сада припремам за штампу.“ „Добро“, одговор је првог аутора, „само сам хтео да ти напоменем да је изашла књига, за коју сматрам да има важности у овом

периоду, за нашу општу ситуацију.“ „Да, да, велим ти ја, ова моја књига, када изађе, представљаће прави допринос науци“, рећи ће аутор књиге у припреми.

Ни једног тренутка овај човек није могао да посвети, очито значајном догађају, изласку из штампе књиге његовог пријатеља. Могао је рећи да се радује да је књига изашла из штампе, прозборити још неку реч, па на крају саопштити вест о његовом предстојећем пројекту. Али, као да се подсвесно плашио да ће било каква похвала на рачун пријатељевог успеха, засенити њега и његово дело. Овакви примери илуструју управо овај фарисејски став о коме је овде реч.

О горе наведеној хвалисавој природи Фарисеја, свети владика Николај, у беседи за овај дан, пише: „Он у ствари не хвали Бога зато, што би хтео тиме да припише Богу у заслугу, што он није као остали људи. Не; речи: Боже, хвалим те – нису друго, до једна узречица, један ласкав приступ Богу, да

**УПИС У НАШУ ШКОЛУ
СРПСКОГ ЈЕЗИКА ЈЕ У ТОКУ.
ЧАСОВИ СУ СВАКЕ
СУБОТЕ ОД 10-13Ч.
ЈАВИТЕ СЕ НАШИМ
УЧИТЕЉИМА ЗА СВЕ
ИНФОРМАЦИЈЕ:**

SCHOOL@SVTROJICA.MELBOURNE

**THE ENROLMENT TO OUR
SERBIAN LANGUAGE SCHOOL
HAS STARTED.
CLASSES ARE HELD EVERY
SATURDAY 10AM-1PM.
E-MAIL OUR TEACHERS FOR ANY
FURTHER DETAILS.**

би Бог изволео саслушати његова хвалисања. Јер из свега што је казао, он не хвали Бога ничим; напротив, он хули на Бога хулећи на осталу Божја створења. Он не захваљује Богу низашто, јер све што је рекао о себи, све је истакао као своју сопствену заслугу, коју је он стекао без помоћи Божје. Он неће да каже, да он није хајдук, неправедник, прељубочинац или цариник зато што га је Бог сачувао Својом силом и Својом милошћу, да то не буде. Нипошто; него само да то што је он, лично тобож, човек таквог изузетног соја и цене, да му нема равна у свему свету".

Жеља човекова да буде први, најбољи, у центру пажње, најзначајнији, постаје његова највећа препрека у духовном напредовању. Јер, Бог није дошао здравима, већ болеснима. Зато, црква, у коју улазимо на молитву, представља болницу у духовном смислу, и тамо нема места за разметање о нашем здрављу или нашој доброти. Бог, који све види као на длани, који познаје наше срце и нашу душу, нема потребу да слуша самохвалу од својих следбеника. Не, Он све о нама зна, те је зато молитва Митара, човека који је свестан своје грешности и који нема снагу ни храбrosti да подигне очи своје к небу, исправна и пожељна и једина молитва која има смисла,

имајући у виду наш однос са Богом. „Боже, милостив буди мени грјешном“ (Лк. 18,13).

Заиста, милост од Бога је оно што нам је потребно. Ако имамо Божију милост, све можемо. Другим речима, са Богом удржени немамо препреке у животу. Свакако, треба разумети да је Бог милостив по својој природи. Његова милост је усмерена на сва Његова бића, али не дели се против наше воље. Неопходно је, тога ради, да се трудимо да својим животом призовемо милост Божију на себе, јер се она даје као резултат нашега живљења.

Митар, који себе доживљава као грешна човека, моли Бога да буде милостив према њему. Бог љубави и милосрђа, неће се оглушити о молбу било кога свога створења, које Mu завали на искрен начин и затражи милост.

Господе Исусе Христе, Сине Бога живога, помози нам, Благи, да усвојимо да је пут ка Теби, Богу нашему, онај пут који трасира Митарева молитва. Помози нам да одбацимо од себе све оно што нас одваја од Тебе, Спаситеља нашега.

Проша Милорад Лончар

МИСЛИ ЗА 21 ФЕБРУАР

**ОВАЈ СЕ РОДНИЧИМ НЕ МОЖЕ
ИСТЕРАТИ ДО МОЛИТВОМ И
ПОСТОМ (Мк. 9,29).**

Ово је спасоносан пропис највећег Лекара душа људских. Ово је лек опробан и доказан. И другог лека сумашествију нема. А каква је то болест? То је присуство и господарство злог духа у човеку, опаког злог духа, који се труди да коначно упропости и тело и душу човеково. Дечака, кога је Господ ослободио од злог духа, бацио је овај опаки дух час у ватру час у воду, само да га погуби.

Докле год један човек само мудрује о Богу, дотле је он

немоћан, потпуно немоћан према злог духу. Зли дух се подсмева немоћном мудровању светском. Но чим један човек почне да пости и Богу се моли, зли дух бива испуњен страхом неописивом. Мириз поста и молитве он не подноси никако. Благоухани божански мириз гуши га и раслабљава до крајње изнемогlostи. У човеку који само мудрује о вери демону је пространо место. Но у човеку који почне искрено да се моли Богу и да пости, са стрпљењем и надом, демону постаје претесно, и он мора да бега из таквог човека. Против неких телесних болести постоји само један лек. А против највеће болести душевне, демонијаштва, постоје два лека, који се мора једновремено употребљавати. Пости и молитва. Апостоли и светитељи постили су и Богу се молили. Зато су били онако моћни против злих духова.

О Исусе благи, Лекару наш и Помоћниче у свим бедама, укрепи нас силом Духа Твога Светога, да се можемо држати спасоносног прописа Твога о посту и молитви, ради спасења нашега и наших близњих. Теби слава и хвала вавек. Амин..

Св. Владика Николај

РАСПОРЕД СЛУЖБИ

После укидања пандемијских мера у поноћ између среде и четвртка, наш храм је отворен за присуство богослужењима. Такође се и поново се враћамо се на устављен распоред:

- Јутрења у 9ч и Литургије у 10ч недељом и празником, с вечерњом службом претходног дана у 19ч
- Четвртком пензионерски ручак у 13ч и Академија Пресветој Богородици у 19ч
- Фолклор петком у 19ч
- Школа српског језика суботом 10 - 13ч

DEATH IS INEVITABLE

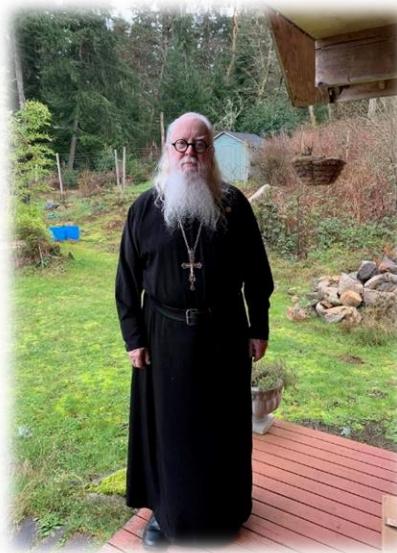
FACING OUR OWN MORTALITY
PREPARES US FOR WHEN WE WILL BE
STANDING BEFORE THE
JUDGEMENT THRONE OF GOD

My heart condition has forced my own mortality to the forefront for perhaps the first time in my life. At seventy-five I am no spring chicken, as the saying goes, but facing heart problems has made me realize I needed to be prepared for my own inevitable demise. The clock is ticking for all of us, but it is once you have an illness that many of us hear it for the first time.

A doctor friend made the observation that the greatest hazard to our life is conception, because it is a death sentence. From the moment we are born we begin to die. The best way to approach the inevitability of our own death is to face it head on, yet our culture fears death, avoids the thought of death, and masks it when it does happen.

My best friend in college died many years ago. Although he had converted to Orthodoxy, his family had him cremated, so there was no final kiss, no burial, no closure. Following the funeral in the parish church his priest and I joined his family and friends at an art gallery, where his work was often featured. While mingling with his wife, son and their friends, I happened upon a

small box sitting on a pillar meant for a sculpture. Looking closely I saw decoupage photos of my friend's life. Among them was a photo of the two of us taken back in the 60's, during our college days. Looking around to make sure no one was looking, I lifted the box in order to take a closer look at the photo. Instantly I knew it was my friend's

ashes, given the weight of the box. Laughing to myself, I knew my friend would have been amused at the site of me discovering I was holding his remains in this small box.

Since my friend was not responsible for the cremation, an Orthodox service was allowed. His priest and I had a long discussion about the American way of death, how we send our dying family members off to hospitals or hospices, keeping the unpleasantness of death out of sight.

We fear death, so avoid looking at it. Cremation is a convenient way of denying the reality of death because here is no body. Yet we Orthodox know that a burial service with an open coffin and graveside service are of benefit to friends and family because the whole process helps with closure.

Lowering the casket into the ground while everyone is there and allowing each person to drop a handful of earth into the grave, is a wonderful way of walking ourselves through the grief process. Whereas, denying the reality of death by hiding it from our consciousness only promotes a longer period of bereavement.

I have chosen the site of my own burial on the grounds of the monastery and plan to have a simple pine box built while I can still look at it. Setting it up in a corner of my cabin would allow me to use it as a storage space before my death. I once heard of a man who used his pre-need coffin as a vine rack.

Facing our own mortality better prepares us for that moment when we will be standing before God, accounting for our life. I'm not in a hurry mind you, and I'm praying God will give me many years more for repentance. However, it is good that we think about our own death, for avoidance will not prolong our life, but it can make us put off true repentance.

*With love in Christ,
Abbot Tryphon*

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ЗА НАРЕДНУ НЕДЕЉУ

НЕДЕЉА, 21 /8 ФЕБРУАР 2021. ГОДИНЕ	НЕДЕЉА МИТАРА И ФАРИСЕЈА - Глас 4. Јутрење: Јеванђеље васкрсно 4. Лк. 24,1-12 Литургија: Апост. 2Тим. 3,10-15; Јев. Лк. 18,10-14
СВ. САВА II АРХИЕПИСКОП СРПСКИ	
ЧЕТВРТАК, 25. ФЕБРУАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ У 19ч
СУБОТА, 27. ФЕБРУАР	ВЕЧЕРЊЕ УОЧИ НЕДЕЉЕ У 19ч
НЕДЕЉА, 28. ФЕБРУАР – СВ. САВА II АРХ. СРПСКИ НЕДЕЉА МИТАРА И ФАРИСЕЈА	
ЈУТРЕЊЕ У 9ч, СВЕТА ЛИТУРГИЈА У 10ч	
ЗБОГ ПАНДЕМИЈСКИХ МЕРА НА СНАЗИ јЕ ОГРАНИЧЕЊЕ НА 150 ПРИСУТНИХ У ЦРКВИ.	